

Eric Kästner: A repülő osztály

Különös ember volt ez a Kreuzkamm úr. Egy kicsit mindig féltek tőle. Nem tudott ugyanis nevetni. Persze éppen úgy lehetséges, hogy csak nem akart nevetni! Rudi, a fia azt mesélte az osztálytársainak, hogy az apjának odahaza sem mozdul egyetlen arcizma sem. Ehhez még csak hozzá lehetett volna idővel szokni. A dolgot azonban az nehezítette meg, hogy ámbár ő maga sohasem nevetett, olyan dolgokat mondott, amelyeken muszáj volt nevetni! Matthiast például megkérdezte néhány héttel ezelőtt, amikor a dolgozatokat visszaadta:

– Mit kaptál a múltkori dolgozatodra?

– Elégségest – felelte Matthias.

– Úgy? – mondta a tanár. – Most sokkal jobb.

Matthias megörült.

– Ezúttal – mondta a tanár – ez egy jó elégséges.

Máskor a tanteremben nyitva volt a szekrény.

– Fridolin – kiáltott Kreuzkamm –, csukd be a szekrényt! Huzat van.

És az ember, ha nevetni kellett, olyan bárgyúnak érezte magát, mert a tanár szigorúan nézett a katedráról, és olyan arcot vágott, mintha a hasa fájna. Sosem tudta az ember, hányadán van vele. Mert az arca mit sem fejezett ki abból, amit érzett.

Az óráin azonban rengeteget lehetett tanulni. És végül az is ér valamit.

Most tehát Martinnak be kellett vallania, hogy a dolgozatfüzetek elégték. Justus bekanyarodott a második osztályba, és Kreuzkamm tanár úr egyedül masírozott a fiúk felé.

– Történt valami? – kérdezte szigorúan.

– Igenis, tanár úr – mondta Martin bátortalanul. – A reáliskolások tegnap délután elégették a dolgozatfüzeteinket.

A tanár megállt.

– Ti kértétek rá őket? – kérdezte.

Martin megint nem tudta, nevéssen-e. Aztán megrázta a fejét, gyorsan elmondta a legszükségesebbeket, és átnyújtotta a tanárnak a jegyzéket.

A tanár kinyitotta az ajtót, maga előtt tolta Martint, és belépett a tanterembe.

Mialatt Martin az ajtó előtt várakozott, hajmeresztő dolog történt!

Néhány bejáró, Georg Kunzendorf bujtogatására, beültette Ulit a papírkosárba, és a papírkosarat a térképek felakasztására szolgáló két horoggal felhúzták a magasba. Matthiast négy fiú fogta le a padban. És Uli most fenn lógott a mennyezet alatt, és vérvörös fejjel nézett ki a kosárból. Martin csaknem elájult.

Kreuzkamm tanár úr úgy tett, mintha egyáltalán nem vette volna észre a botrányos tényállást, közömbösen ült le a katedrán, kibontotta Martin zsebkendőjét, és megszemlélte a hamut.

– Hát ez mi? – kérdezte.

– A dolgozatfüzeteink – felelte Martin zavartan.

– Ahá! – mondta a tanár. – Alig lehet őket felismerni. Egyébként mire voltak bízva tegnap délben a füzetek?

Rudi Kreuzkamm, a tanár fia felállt.

– Nem tudad jobban megvédeni a füzeteket?

– Sajnos, nem – felelte Rudi. – Körülbelül húszan voltak a fiúk, akik Fridolint és engem megtámadtak. És mielőtt elégették a füzeteket, egy pincében ruhaszáritó kötéllel megkötöztek.

– Hát mennyi ideig voltál a pincében? – kérdezte az apa. – Körülbelül négy óráig.

– Észrevettek valamit a szüleid?

– Nem – felelte Rudi.

– Szép kis szülők lehetnek! – jegyezte meg bosszúsan a tanár.

Néhány tanuló nevetett. Igazán komikus dolog volt, ahogy a tanár saját magát szidta.

– Hát az étkezésnél sem hiányoztál? – kérdezte.

– Nem – válaszolta Rudi. – Azt mondták nekik, hogy egy társamhoz vagyok meghíva.

– Add át apádnak meleg üdvözlőlevelet – mondta szigorúan a tanár –, és legyen szíves, a jövőben jobban vigyázzon rád!

Most már az egész osztály nevetett. Ulin kívül. És a tanáron kívül.

– Át fogom adni édesapámnak – válaszolta Rudi Kreuzkamm. És erre megint nevettek.